

- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

- ⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).
- ⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz. U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Dalmine SpA przeciwko Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE i in.

(Sprawa C-393/14)

(2014/C 372/13)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio.

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Dalmine SpA

Strona pozwana: Comitato nazionale per la gestione della Direttiva 2003/87/CE, Ministero dell'Ambiente e della Tutela del Territorio e del Mare, Ministero dello Sviluppo Economico.

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE ⁽¹⁾ z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna ze względu na to, że przy obliczaniu bezpłatnych uprawnień do przydziału nie uwzględnia ona udziału emisji związanych ze spalaniem gazów odlotowych – lub gazów procesowych, wytwarzanych przy wytopie stali – ani emisji związanych z ciepłem wytwarzanym podczas kogeneracji, a tym samym dopuszcza się naruszenia art. 290 TFUE i art. 10a ust. 1, 4 i 5 dyrektywy 2003/87/WE ⁽²⁾, wykraczając poza granice uprawnień przyznanych na mocy tej dyrektywy i stojąc w sprzeczności z celami tej dyrektywy (wspieranie bardziej energooszczędnych technologii oraz ochrona wymogów rozwoju gospodarczego i zatrudnienia)?
- 2) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w świetle art. 6 TUE, jako stojąca w sprzeczności z art. 1 Protokołu dodatkowego do europejskiej Konwencji o ochronie praw człowieka i podstawowych wolności (EKPC) oraz z art. 17 tej konwencji, ponieważ błędnie skutkuje naruszeniem uzasadnionych oczekiwań skarżących spółek w utrzymaniu posiadania dobra w postaci początkowej liczby przydzielonych im uprawnień, do których mają prawo na podstawie przepisów dyrektywy, a tym samym pozbawia je korzyści ekonomicznej związanej z tym dobrem?
- 3) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest ponadto nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, ponieważ narusza art. 296 ust. 2 TFUE i art. 41 karty nicejskiej [Karty praw podstawowych Unii Europejskiej] ze względu na brak stosownego uzasadnienia?
- 4) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący, biorąc pod uwagę, że decyzja ta narusza art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, zasadę proporcjonalności określoną w art. 5 ust. 4 TUE, a ponadto jest obciążona wadą w związku z brakiem należytego badania i z błędną oceną w świetle tego, że obliczenie maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) nie uwzględniło skutków zmian interpretacyjnych w odniesieniu do pojęcia „obiektu energetycznego spalania”, jakie zaszły podczas pierwszego (2005-2007) i drugiego etapu (2008-2012) transpozycji dyrektywy 2003/87/WE?

- 5) Czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie art. 10a ust. 5 dyrektywy 2003/87/WE, art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE, a także ze względu na brak należytego badania i błędną ocenę w świetle okoliczności, że obliczenia maksymalnej liczby bezpłatnych przydziałów (co jest istotne z punktu widzenia definicji jednolitego międzysektorowego współczynnika korygującego) dokonano na podstawie przekazanych przez państwa członkowskie danych, które są ze sobą niespójne, ponieważ opierają się na różnych wykładniach art. 9a ust. 2 dyrektywy 2003/87/WE?
- 6) Wreszcie czy decyzja Komisji Europejskiej 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. jest nieważna w zakresie, w jakim definiuje międzysektorowy współczynnik korygujący ze względu na naruszenie przepisów proceduralnych zawartych w art. 10a ust. 1 i w art. 23 ust. 3 dyrektywy 2003/87/CE?

⁽¹⁾ Decyzja Komisji z dnia 5 września 2013 r. dotycząca krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady (Dz.U. L 240, s. 27).

⁽²⁾ Dyrektywa 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiająca system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniająca dyrektywę Rady 96/61/WE (tekst mający znaczenie dla EOG) (Dz.U. L 275, s. 32).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Rüsselsheim (Niemcy) w dniu 18 sierpnia 2014 r. – Sandy Siewert i in. przeciwko Condor Flugdienst GmbH

(Sprawa C-394/14)

(2014/C 372/14)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Rüsselsheim

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Sandy Siewert, Emma Siewert, Nele Siewert

Strona pozwana: Condor Flugdienst GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy nadzwyczajna okoliczność w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ musi się odnosić bezpośrednio do zarezerwowanego lotu?
2. W razie, gdy także nadzwyczajne okoliczności występujące przy uprzednich przelotach mają znaczenie dla późniejszego lotu: czy racjonalne środki, które powinien podjąć obsługujący przewoźnik lotniczy zgodnie z art. 5 ust. 3 rozporządzenia, muszą odnosić się tylko do zapobiegania nadzwyczajnej okoliczności, czy także do uniknięcia dłuższego opóźnienia?
3. Czy ingerencje osób trzecich działających na własną odpowiedzialność, na które przeniesiono zadania należące do działalności przewoźnika lotniczego należy oceniać jako nadzwyczajne okoliczności w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia?
4. Na wypadek udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie trzecie: czy przy ocenie istotne jest, na czyje zlecenie (przewoźnika lotniczego, operatora portu lotniczego etc.) działała osoba trzecia?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91; Dz.U. L 46, s. 1.